פסוה"מ הלכה יו: לד ד מיי פי"ט מהל'

מעה"ק הלכה

לה ה מיי׳ פי״ל מהלי

פסוה"ת הלכה כט: לו ו מייי שם הלכה ל: לו ז מייי שם הלכה לה לח ח מייי פ"ח מהלי שחר

 מ) חולין ק: קח., כ) זכחים
 קו:, ג) בילה לח: [בכורות כג.
 ע"ש], ד) [לעיל כב: וש"נ],
 ס) [במדבר טו], ו) [שם], ז) [שס], מ) ל״ק מ״ז, ט) [ועי׳ מוס׳ חולין קח. ד״ה דאמר], י) דקעבר. יעב"ך, כ) דמי הס"ד ומה"ד כל היכא ל"ק ושייך לקמן,

הגהות הב"ח

ואח"כ מ"ה מנחת פרים ואילים כו' מנחת נסכים וכו' נסכים דכנע: (כ) עולין וכו' עלם הס"ד ואח"כ מ"ה לאו מינא כו' שמן לאו וכו' היא הס"ד ואח"כ מ״ה ואי פריש עלם חי:

גליון הש"ם

מתני' בשיריה של חבירתה בו'. עיין לקמן מח ע"ל מוס' ד"ה חטל בחטחת:

מוסף רש"י

כל שהוא מין במינו ודבר אחר. כלומר מין לחסור שנתערב עם מינו ובשלינו מינו להיתר (חודין קח). כלק את מינו. להיתר כמי שאינו. שחינו מועיל לא לבטלו לאיסור דמין במינו לא בטיל, ולא תוספת הוא נוסף עליו להיות שניהם איסור ולא יוכל מין האחר לרבות עליו ולבטלו אלא לרכות עליו ולכטלי אלא לק סלקחו כאלי אינו כאן, וירכה שאינו מינו של היתר על האינו מינו של היתר על האינו וירכעלנו (שם), ועצב משלימו לבזית. עלם אין מצור להעלותו אם פירש מדור להעלותו אם פירש מדור (ובחים קוז), גבילה בטילה בשחונות מתקים בשחוטה. חתיכת נכילה שנתערכה כשתי חתיכות שחוטות. בטלה נבלה ברוב מלטמא, דמין בשאינו מינו פטל, והאי מין בשאינו מינו פטל, והאי מין בשאינו מינו הוא וררונות רג ורנוייז ריאה

שימה מקובצת הוא עצמו משכשכו בשיו הלוג. וא"ת כי נשתייר בלוג מז השמז אמאי לא הוי כחסר . שמנה מאותה מנחה שמדד השמן באותו הלוג דהא תנן השמן באותו הלוג דהא תגן
בפרקין השמן מיעוטו מעכב
את רובו וי"ל דלא נתנה
תורה למלאכי השרת דאי
אפשר למצות הלוג כל כך
שלא ישאר בו קצת מן
השמן: 2) קומץ שמיצה
השמן: 2) קומץ שמיצה
שמינות לו ביישור ב שמנו על גבי עצים. וא״ת בין . ללשון ראשון ובין ללשון שני דרש״י תפשוט ממתני׳ דקאמר ר"י במתניתין היכא דאין בלילתן שוה דבולעות זו מזו ומבטלי אהדרי אלמא
חיבורי עולין לאו כעולין דמי
(לא ללשון) [ללשון] ראשון
דאי הוי כעולין אמאי מבטלי
אהדרי כיון דכולן נקטרין
ביחד הוי לן למימר דכל חד וללשון שני נמי יש להוכיח . דמאחר דחשבינן ליה להאי . דריבה שמנה ולהאי חסר שמנה אלמא [לאו] כעולין דמי וי"ל דמה שאמר והן בולעות זו מזו משום חסרון

נקמנה אבל לאחר קמינה אם שמנה קלת כשר: יקריב. דרבנן לטעמייהו דעולין אין מבטלין זה את זה: רבי יהודה אומר לא יקריב. ואפי׳ רבנן לא אמרי יהרב אלא משום דעולין אין מבטלין זה את זה יבן והיכא דאיתיה אמנחת נדבה שדינן ליה אבל אם נפל שמן בקומץ דחוטא אפילו לרבנן לא יקרב: מנחת נסכים של פרים ואילים חריבה לגבי מנחת נסכים יג] כבש דכבש הוי שלשה לוגין לעשרון דכתיב בפרשת שלח לךה סלת עשרון בלול ברביעית ההין שמן והין שנים עשר לוגין ושל פרים ואילים שני לוגין לעשרון דכתיב בפר בלול בשמן חלי ההיום דהיינו ששה לוגין ושלשה עשרונים סלת ובאילים סלת שתי עשרונים בלול בשמן שלישית ההין" והיכא דנתערבה מנחת פרים יד] במנחת כבשים התם ודאי לא יקרב משום דנמנאת העבה רכה אבל קומץ דמנחת חוטא דאיערב בקומן דמנחת נדבה יקרב: פרושי קמפרש. והכי האמר מנחת פרים בשל כבשים דהיינו חרב שנתערב בבלול שיו דבלועין זה מזה אפי׳ הכי לרבנן יקרב דאין עולין מבטלין זה את זה: רבי יהודה אומר לא יקרב. דשאינו מינו רבה עליו ומבטלו: על גבי עלים. והניח הקומץ עליו: מהו. מי הוי חסר קומץ או לא מי אמרינן חבורי עולין מה שהוא מחבר השמן לקומך שחוזר ונותן הקומץ על העלים: כעולין דמו. כאילו הוי השמן מובלע בקומן וכשר או לאו כעולין ופסול: המעלה. בחוץ: עולין. בשר. חבורי עולין (כ) עלם: שמן לאו מין סלת היא: עלם אי פריש. כגון פוקעין לאו מצוה לאהדורי בפרק גיד הנשה (חולין 3.) הלכך לאו כעולין דמו. לשון אחר קומן שמינה שמנו על גבי עלים מהו מי בעיא להקטיר עלים עם שון קומץ או לא חבורי עולין שמן שמחבר לקומץ כעולין דמו ואם אינו מקטירו הוי כקומץ חסר או לא כעולין ולא איכפת לן: יין מתנר׳ שתי מנחות כו'. כבר פירשתי למעלה (דף כב.): גמ' נכילה בטלה בשחוטה. אם יש שתי חתיכות יח] ח)(אחת) שחוטה ואחת נבילה ואין ידוע איזוהי בטלה

מין במינו. שמן ושמן: ודכר אחר. סולת: סלק אם מינו. שמן אמר רבא קסבר רבי יהודה בו'. הא דאמר בפ' כל הבשר (חולין י] דקמן משום נדבה כמי שאינו ונמצא סולתו של קומן רבה על שמן הנבלע בו ומבטלה: ששמנו. שנמן עליו שמן לאחר שקמנו: הוא כל שהוא מין ומינו כו' היינו הכא בשמעתין שהוא עיקר מילחיה דרבא עלמו. כלומר תחילת יא] מלוה שישפשפנו לקומץ בשירי מנחה אחד ולא כמו שפי׳ שם בקונטרם דהיינו רבא דפרק גיד הנשה (שם ק: ושם) מן הלוגין וכל שכן דאם שמנו כשר: שלא יקבע לה שמן. בעוד שלא

אמר רבא קסבר רבי יהודה כל שהוא מין במינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבמלו: איתמר קומץ דמנחת חומא ששמנו רבי יוחנן אומר יפסול וריש לקיש אמר 6 הוא עצמו משכשכו בשירי הלוג ומעלהו והכתיב ילא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה ההוא שלא יקבע לה שמן כחברותיה איתיביה ר' יוחגן לריש לקיש חרב שנתערב בבלול יקריב רבי יהודה אומר לא יקריב מאי לאו קומץ דמנחת חומא דאיערב בקומץ דמנחת נדבה לא מנחת פרים ואילים במנחת כבשים והא בהדיא קתני לה ימנחת פרים ואילים במנחת כבשים וחרב שנתערב בבלול יקרב רבי יהודה אומר לא יקרב פירושי קמפרש לה בעי רבא פן יקומץ שמיצה שמנו על גבי עצים מהו ו חיבורי עולין כעולין דמו או לאו כעולין דמו אמר ליה רבינא לרב אשי לאו היינו דרבי יוחנן וריש לקיש דאיתמר יהמעלה אבר שאין בו כזית ועצם משלימו לכזית רבי יוחגן אמר יחייב ריש לקיש אמר פמור רבי יוחגן אמר חייב חיבורי עולין כעולין דמו ור"ל אמר פטור חיבורי עולין לאו כעולין דמו תיבעי לר' יוחגן ותיבעי לריש לקיש תיבעי לר' יוחנן עד כאן לא קא אמר ר' יוחנן התם אלא בעצם דמינא דבשר הוא אבל יו האי דלאו דמינא דקומץ הוא לא או דלמא אפי' יו לריש לקיש לא קא אמר אלא בעצם דבר מפרש הוא ואי פריש לאו מצוה לאהדורי יו אבל שמן דלאו בר מפרש הוא לא או דלמא לא שנא תיקו: מתני' שתי המנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני טצמה כשירות ואם לאו פסולות יו יקומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם הקמיר זו שנקמצה יו עולה לבעלים וזו שלא נקמצה לא עולה לבעלים ינתערב קומצה בשיריה או °בשיריה של חבירתה לא יקטיר ואם הקטיר עולה לבעלים: גמ' יאמר רב חסדא הנבילה במילה בשחומה שאי אפשר לשחומה שתעשה נבילה יו ושחומה אינה

ובקונט' פירש ב' לשונות וכמו שפירש' נראה: נבילה בשילה בשחושה. היינו מלטמא במגע אבל במשא מטמא כדאמרי׳ בפרק שלישי דבכורות (דף כג.): שחומה אינה במילה והיכא ') דקבעי ברשות הרבים ואינו יודע באיזו מהן נגע ספיקו טהור דכל קבוע כמחצה על מחלה כ) דמי היכא דאפשר למיהוי כוותיה ודם הפר ודם השעיר כיון שהיה מעורב בו כאחת ונתן מהן מתנה חשיב דאפשר להיות זה כזה:

בטילה בנבילה שאפשר לנבילה שתעשה שחומה דלכי מסרחה פרחה מומאתה ורבי חגינא אמר כל שאפשר לו להיות כמוהו אינו במל וכל שאי אפשר לו להיות כמוהו במל אליבא דמאן אי אליבא דרבנן הא אמרי יעולין הוא דלא מבטלי אהדדי אכל מין במינו בטל אי אליבא דרבי יהודה והא

ים בהן שחם נגע בחחת מחתיכות אינו טמא דאמרינן שחוטה היא: שאי אפשר לשחוטה שחששה נכילה. והוה ליה מין בשאינו מינו ובטל לדברי הכל: ושחוטה אינה בטילה בנבילה. אם יש שתי חתיכות נבילה ואחת שחוטה ביניהן אינה בטילה ואם נגעה אחת מהן בתרומה אינה נשרפת עליה אלא מולין דשמא זו היא השחוטה: שאפשר לנכילה שחישה שחושה. ב] לחמיה וע"בן מפרש טעמא דרב חסדא דחזיל בתר מבטל והואיל ואי אפשר לרוב להיות כמועט הוי כמין בשאינו מינו ולא אזלינן בתר בטיל דאף על גב דאפשר למועט בתו מכטר יהוחיל יחה טפטר לרוצ טהיות בנותע יהי בעוד במחים להי להיות מונים בשלינו מינו בשלינו מינו: פרחה טומאה. דכתיב (דברים יד) לגר אשר בשעריך תחננה ביא] ואמרינן בבכורות (דף כג:) הראויה לגר קרויה נבילה ב-1: כל שאפשר לו. לבטל דהיינו מועט להיות כמוהו של מבטל אינו בטל הלכך נבילה אינה בטילה בשחוטה אבל שחוטה בטילה בנבילה דאי אפשר לשחוטה שמיעשה נבילה ואם נגעה אחת מן החחיכות בתרומה כטילה בשחוטה אבל שחוטה בטילה בטיל: הא מין במינו בטל. הלכך בין נבילה בשחוטה בין שחוטה בגבילה בטלין: בולעות זו מזו משום חסרון מערפת עליה דרבי חניגה לחיל בער בטינ: הח מין במינו שמן של בתר בטינ: הח מין במינו שמן של מנות נספים הוא מנות ובישות בישות בישו

ושאינה ראויה לגר אינה קרויה נבלה [ומה״ד] כל שאפשר לו לְבַטֶּל: כֹנן רובו וי״ל דמיירי בלוג שמן של מצורע שהיה נאכל ואין להקפיד אם נשאר בלוג כיון שהוא נאכל כך תירץ הר״מ. תו״ח: כד) ככשר. וא״ת אימא דלא יקרב משום בלול שחסר וגם חרב פסול משום דמנחה פסולה נתערב בה ויש לומר דמשמע דעיקר הפסול הוי משום החרב מדקאמר חרב שנתערב בבלול ולא קאמר בלול שנתערב בחרב. הר"ם. תו"ח: פסן מיפסלו במתניתן לעיל משום:

כיון שאין השמן בעין וא״ת תפשוט ליה ממתניתון עבה ברכה פסולה ואע״פ שמקטירן יחד פסולה הרכה משום חסרון אלמא לאו כעולין דמי רי״ל דקס״ד דפסולא דמתניתין משום יתר ולא משום חסר הרכה מיהו קשה בסמוך דקאמר אבל שמן דלאו בר מפרש [הוא] ולשון אחר פירש חיבור עולין היינו עצים מבעי ליה להקטיר העצים עם הקומץ בשביל שמן שבה ואי לא נחסר שמנה או דלמא לא איכפת מן החסרון דשמן והא דקאמר לעיל חיסר שמנה פסול היינו קודם קמיצה אבל לאחר קמיצה לית לן בה ונפרש נמי כן דמתני׳ לא פסל משום חסר אלא משום יתר כמו שפירשתי לשיטתו הראשונה ורוחק קצת לישב אבל האי דלאו מינא דמנחת קומץ

מן השמן: חרב שנתערב בבלול בו'. יש חימה מאי קא פריך דלעולם מודה רבי שמעון בן לקיש דאם היו עולין מבטלין ואפי׳ לרבנן לא יקרב

קח.) בשמעתא דטיפת חלב דאמר רבא קסבר רבי יהודה

שאמר אפילו לא קדם וסלקו הוי מין

ומינו ודבר אחר כו' דהתם לא קאמר

בהאי לישנא הסבר רבי יהודה כו' ש:

הוא עצמו משכשכו בשירי הלוג.

שניתותר וא"ת הא תנן בפירקין

ודף כז.) השמו מיעוטו מעכב את

רובו בג] וי"ל שלא ניתנה תורה למלאכי

השרת ואי אפשר שלא ישאר בלוג

ולא משום חרב שנשתמן אלא משום

בלול שנחסר דהוה ליה חיסר שמנה

דהא נתערב שמנו בחרב ובטל וה"ל

בד] ככשר ופסול שנתערבו זה בזה

ולריך עיון אם הוה אמרינן יקרב אם

לאו וי"ל דלא חשיב חיסר שמנה דאע"ג

דמספקינ׳ ליה לרבא בסמוך גבי קומץ

שמילה שמנו על גבי עלים אי חיבורי

עולין כעולין הכא פשיטא דכעולין

דמיא כשמינה שמנו בחרב כיון דשניהן

נקטרים ולפי זה לא מיפסלו בה] לעולם

משום חיסר שמנה אלא משום

ריבה שמנה:

קומץ שמיצה שמנו ע"ג עצים.

בעלים ומקלחו בעין על גבי עלים

עם הקומן ומבעיה ליה חי חשיב

הנבלע כאילו הוא בעין ע"ג עלים

הואיל ומחובר למה שבחוץ מחמת

דחיבורי עולין כעולין דמו או לא

פי' קלת נבלע מן השמן

פירוש לוג של מנחות

תורה אור השלם ו. ואם לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני יונה תרים או לְשְׁנֵי בְּנֵי יוֹנֶה וְהַבִּיא אֶת קֶּרְכְּנוֹ אֲשֶׁר הָטָא עֲשִׂירִת הָאפָה סלת לְחַשָּׁאת לֹא יְשִׁים עֶלֶיהָ שָׁמָן וְלֹא יִמַן עֶלֶיהָ לֹבנָה בִּי חַשָּׁאת הִיא:

שימה מקובצת (המשר) ולמה אין שמן מינא רקומץ הריב מסלחה והשמנה אבל בחיב מסלחה והשמנה אבל בחיב מסלחה ורשמנה אבל בחיב חברי עולין ואינה ודאי לא הוי מינא דמנוה עב"ל תר"ח ובתוס אחרות ודאי לא הרי מינא דמנוה ב"ע"ל דהכא קבשי מבטלין זה את זה ולהכי בע"ל מו או זה ולהכי בע"ל מו או זה ולהכי בע"ל מבטלין זה את זה ולהכי בע"ל מבטלין זה את זה ולהכי בע"ל מבטיליו בעוליו ביי מעוליו ביי מינוליו מי ולמה אין שמן מינא דקומץ חיבורי עולין כעולין דמי ואין העצים מבטלין השמן . דאין עולין מבטלין זה את זה אן לאו כעולין דמי ומבטלין זה את זה והעצים מבטלין אותו והוי חסר שמן ופשיטא הוי מינו והך בעיא אליבא דרבנן ע"כ: דן אבל הכא דלאו מינא דקומץ הוא ללשון ראשון עצים לאו מינא דקומץ הוא וללשון שני שמן לאו מינא דסולת הוא: שמן לאו מינא דסולת הוא:

מן אפילו ריש לקיש אות לי

נמחק: ו) אבל שמן. גליון

נמחק: ו) אבל שמן. גליון

לשון ראשון [של רש״י]

הול״ל אבל עצים כו׳:

הול״ל אבל עצים כו׳:

מן פסולות הקומץ שנתערב

הרטר ברישא פ״ה דאין

הקטרה מנוה אלא בקומץ

דאר באור באור להמואיר . ומשמע דאם רצה להקטיר יקטיר. ובסיפא פי׳ לא יקטיר . אסור להקטיר דכל שממנו לאשים הרי הוא בבל תקטירו לאשים הוי הוא בכל תקטירו
אבל ברישא לא הוי חלק
אבל ברישא לא היי חלק
מבור מבורר עדיין ולא קריעו
ממנו לאישים. תוייח:
שנקמצה עלתה לבעלים כו'
ווו כר לא עלתה לבעלים כו'
ווו כר לא עלתה לבעלים כו'
ווו בר לא עלתה לבעלים:
"מון מייוני עותה לבעלים:
"מון שנייוני בייוני בייוני בייוני בייוני בייוני מן ושחוטה אינה בטילה בנבלה. פ"ה אם נגעה אחת מהם בתרומה תולין וא"ת נהי דלא בטלה מ״מ זיל בתר המא דכתובות תשעה שרצים

קמא למוד החוזשטה שובים וצפרדע אחד ביניהם דאי לאו משום קבוע כמחצה על מחצה הוי אזלינן בתר רובא וונוגע בהם טמא ודאי והכא לא שייך קבוע כיון שאין הקבוע ניכר וי"ל דהתם היינו טעמא משום דמין בשאינו . דליתיה דמי אבל במין במינו דלא בטלי הוי כמחצה על מחצה. תו״ח: י) דקומץ